

Mennefter jo ikke have. Nu er det interessant, at disse Mænd, der gaa ud, med Hensyn til den Grundbetragtning, hvorpaa Forsvaret hviler, ikke have lært en eneste Smule Andet end det, det høitærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har lært dem. Den Grundbetragtning, han henviser til forleden Dag, som han fremsatte 1879, og hvis Gyldighed han fuldt ud hævdede, det er den selv samme, som de have hævdede. Maatte jeg, inden jeg nærmere paaviser dette, kun gjøre opmærksom paa, at, naar man paa disse Forsvarsmøder er kommen ind paa tekniske og taktiske Details, tror jeg, man er gaaet noget udenfor det, der burde være Opgaven for disse Møder. Saalænge man blot holder sig til at fremstille Forsvarsplanen og Forsvarstanken, tror jeg, man er inde paa det Rette, thi paa disse Omraader kan Befolkningen følge med. Jeg skal tillade mig af Rigsdagstidenden for 1879—80 at paavise, hvad der er det ærede Medlems Grundopfattelse med Hensyn til Forsvaret, en Opfattelse, som han jo endnu vedkjender sig. Da jeg flere Gange vil komme til at citere Rigsdagstidenden, haaber jeg paa Forhaand at have den høitærede Formands Tilladelse dertil. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Vojfen) havde sagt, at Opgaven for ham var den: ikke at falde forsvarsløs. Dertil varede det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg): det er gjælig negativt, ikke Noget, der kan varme Hjertet, jeg sætter noget Andet: jeg vil værges mit Land og jeg siger med Danmarks og Norges Ungdom: „Vi ville værges vort Land. Det er positivt, og, naar en alvorlig Billie ligger bagved Ordene, saa er det ogsaa sandt“. Det er det Samme, vi sige: vi ville værges vort Land. Men vi ville værges vort Land, det er for saa vidt Forskjellen. Det ærede Medlem knytter dertil en Bemærkning om, at hvad der gjøres — det var det Selvsamme, han sagde forleden — skal gjøres forstandigt, og han understreger Ordet „forstandigt“ meget stærkt. Det mene vi Alle. Dernæst siger det ærede Medlem videre, at det Spørgsmaal er opløst: „hvad kan det nytte, „vi kunne ikke værges vort Land med vore egne Kræfter“, og han svarer: „Det veed Ingen af os. Absolut Sikkerhed i saa Henseende, sagde man igaar, gives der end ikke for den største Magt, deri ere vi enige. Men vi vide ikke, hvad et „jeg vil værges mit Land“ selv under de mest truende Farer for Landet kan have at betyde for Landets Eksistens og Bevarelse“. Ogsaa deri ere vi enige. Det ærede Medlem siger dernæst: Men det kunde dog tænkes muligt, at man kunde komme i Kamp med en Stormagt, der var os overlegen tillands

og tilbunds, og hvad skulde man saa gjøre? Der er, siger det ærede Medlem, to Veie at gaa, den ene er at blive erklæret neutral; den anden at søge Forbund. Hvad Neutralitetstanken angaar, siger det ærede Medlem: „Vi havde Traktaten af 1720, hvor er den bleven af? Vi havde Traktaten af 8de Mai 1852, hvor blev den af? Vi kunde faae Traktater om Neutralitet, men hvor blive de af, naar det kommer til Stykket“. Det er et Svar, som det ærede Medlem (Bajer), der sidst talte, kan lægge sig paa Hjertet. Men, tilføjer det ærede Medlem (Bajer), hvis man vilde have erklæret Landet neutralt, maatte man selvfølgelig ogsaa være forberedt paa at kunne forsvare denne Neutralitet, og man vilde derfor ikke komme til væsentlig større Nedsættelser i Udgifterne og „nogen Sikkerhed i Stillingen var der neppe efter de sorgelige Erfaringer, vi have haft om, hvad Traktater, garanterede os af de store Magter i Europa, havde at betyde, naar det ikke stemmede med deres Interesse at holde dem“. Nu den anden Veie, siger det ærede Medlem: Vi kunde søge Forbund med de skandinaviske Lande, og det ærede Medlem udviklede saa ligesaa fuldstændig dengang som forleden Fordelene deraf, nemlig at man derved var istand til at stille en Hær paa Benene, eller jeg vil hellere kalde det en Styrke paa Benene af 400,000 Mand, hvoraf Danmark skulde stille de 100,000. Foreløbig skal jeg, da jeg gjerne ønsker specielt at behandle de 100,000 Mand, lade Forbundstanken ligge. Derpaa oplæser det ærede Medlem Spørgsmaalet: kan en Alliance nytte? og han besvarer det saaledes: „En Alliance med en af Stormagterne var at spille med i den europæiske Koncert, jeg er ikke tilbøjelig til at tro, at det vilde være særligt lykkeligt for os at spille med i den Koncert“. Ogsaa deri ere vi fuldstændig enige. Det ærede Medlem taler dernæst om, hvorvidt det havde været hensigtsmæssigt, om der var blevet nedsat en Kommission for at overveie Forsvars sagen, og siger, hvor rigtigt det var i 1866, at man nedsatte en saadan Kommission, og om det end dengang førte til et heldigt Resultat, saa var der dog nu Udskilligt, som talte derimod paa Grund af de forandrede politiske Forhold, saa at man derfor neppe ad den Veie kunde naae et Resultat, men det ærede Medlem har saaledes Noget tilovers for Kommissionstanken. Dernæst oplæser det ærede Medlem det Spørgsmaal: „Hvor skulde vi lægge Hovedvægten? Paa Hæren eller paa Flaaden?“ og kommer til det Resultat, at det ikke kan nytte at lægge den paa Flaaden. Vi maa ud af Drømmenes Verden, vi kunne